Ч. 81 Пятниця 14 (26) цьвітня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Відозва.

Слава Ісусу Христу!

Комітет для обходу 300-літного Ювилею Унії Берестейскої виказав в розісланій вже давнійше своїй відозві, що та Унія есть фактом, становлячим епоху в нашім житю церковнім і народнім, і що заслугує на то вповні, щоби ми Русини католики обходили Ювилей сеї Унії — після проґрами одночасно з тою відозвою розісланої — з як найбільшою величавостию.

Тож Комітет ювилейний, щоби обхід сего великого Ювилею випав дійстно як найвеличавійше, а щоби при тім був вінчаний як найкрасшими успіхами для добра нашої сьвятої Церкви і народу руского, звертає ся сею другою своєю відозвою до Вас, Братя Русини, о моральне і материяльне поперте сего нашого сьвятого предприняти.

Вже ті дві, нашою проґрамою обняті речи, як дар любови для Сьв. Отця, сего щирого і могучого Покровителя нашого, а також заложене інститута руского під візванем сьв. СМ. Йосафата, вимагають не малих жертв материяльних. Той бо дар любови довжен відповідати великому числу нашого руского народу і его чувствам вдячности, любови і привязаня до сьв. Апостольского Престола, що — як знаємо з історії і з власного досьвіду — ніколи нас Русинів не опускав, но завсігди брав нас в свою щиру і могучу опіку і оборону, так, що днесь завдячуємо ему поруч Августійших Монархах Австрийских весь наш народний і церковний доробок, котрим дорожимо і о его збільшене під еґідою тих обох Престолів стараємо ся. — Зарівно і друге нами проектоване діло, як заложене інститута сьв. СМ. Йосафата для религійно-морального вихованя рускої молодежи шкільної, потребує доконче сильної материяльної підмоги, щоби своїми розмірами могло позістати на все тревалим памятником 300-літних роковин нашої Унії церковної, а також щоби сей інститут міг вповні відповісти крайній потребі, яка днесь такого інституту домагає ся. Жиємо бо в прикрих часах ріжних згубних тенденций, котрі особливо неопитну молодіж огортають і нераз на завсігди для Церкви і народу за пропащують. Нашим прото горячим желанем есть, щоби повстав у нас інститут, котрий — посідаючи всї конечні услівя — був би тою кріпостию, що змогла би нашу молодіж, той цьвіт красний но нїжний, надію нашого народу, ухоронити від згубних впливів нинішних часів, завчасу еї заправити до побожности і до любови своєї Церкви і вітчини, а так виобразовати еї на добрих і цїлою душею своїй Церкві і народови рускому відданих горожан.

„В з'єдиненю сила!“ Від нас самих залежить, щоби ми при наших змаганях в ділі як найкрасшого і найуспішнійшого переведеня нашої проґрами що-до торжественного обходу Ювилею нашої сьв. Унії взагалі, а в особенности в цїли узбираня відповідного числу нашого руского народу дару любови для Сьв. Отця і в цїли заснованя помянутого, так для нас в нинїшних часах необходимого інститута, досьвідчили великої правди висше вираженої і в сьвіті загально принятої максими.

Чого одиниця здїлати не есть в силї, то здїлаємо легко спільними заходами. Нехай би кождий з нас дав лиш один крейцар на місяць, — а се мало кому есть неможливим, — а вже в протягу кількох місяців повстала би з тих дрібненьких лепт сума, виносяча десятки тисячів, котра би вистала, щоби і той дар любови для Сьв. Отця і проектований нами інститут стали ся величавим сьвідоцтвом наших щирих чувств для сьв. Апост. Престола і належитого оцїненя потреб, від котрих заспокоєня наш руский нарід в нинїшних прикрих часах, особливо під взглядом религійно-морального вихованя нашої молодежи шкільної, не може віяк усунути ся, коли не мав понести як найбільшої шкоди.

Ходить лиш о тое, щоби Всч. Клир і Вп. Миряне, а рівно наші хвальні Товариства — мужескі і жіночі, сьвітлі Уряди повітові і громадскі, Читальнї і Братства церковні зволили заняти ся тими дрібними складками в краю, а Комітет есть пересьвідчений, що нїхто з Русинів, хоч би найбіднїйший, не відкаже своєї місячної маленької лепти, наколи буде знав, на як благородне і потрібне діло ту лепту дає і наколи подасть ся ему можність ту лепту зложити.

Тож Комітет наш ювилейний звертає ся до всїх Братей Русинів, так до Всч. Клира як і до Вп. Мирян, а зарівно до всїх наших руских Товариств, Рад повітових і громадских і Читалень з умильним прошенем, щоби зволили загрівати наш нарід до живої участи в ювилейнїм торжестві а також до спомаганя наших висше представлених намірів грошевими датками. Комітет упрашає крім того Всч. Духовеньство, щоби зволило окремо заняти ся такими складками в своїх церквах в певні днї недільні або сьвяточні до того через Преосьв. Ординарияти означені, а зарівно в часї торжественних богослужень ювилейних, маючих після за-

---

1)

Прачка.

Оповіданє І. Д. Ахшарумова.

Було около другої години в ночи, в цїлім домі панувала мертва тишина. Я сам один сидів при роботі в кабінеті. Робота була спішна і я так вглубив ся в неї, що не чув, як отворили ся двері і хтось увійшов; тяжкий стогін за кріслом спонукав мене обернути ся: передо мною стояла стара нянька, в вічній одежи, прикритій споловілою, ватованою кацабайкою, добре менї знаною з давних літ.

— Чого ти, няню? — запитав я зачудований — чи не занедужала котра дитина?

— Боже борони! — спять ангелики.

— Ну, то й чого ж тобі треба?

— Гнївайте ся, Николаю Петрович, або нї, а у нас дома зле!

— Що ти плетеш!

— Ій Богу, пане, самі погляньте.

— Та де?... що?

— На подї. Вже не одну ніч хтось там заєдно ходить, стогне, навіть голос чоловічий чути.

— У вас з дитинної комнати?

— Нї, не з дитинної, а з коридора, там оно є.

— В коридорі?

— Нї, лише з коридора чути.

Я встав, взяв сьвічку і пішов за нянькою на коридор. Дорогою она заєдно представляла менї, що треба відслужити молебен та покропити під сьвяченою водою.

— Атже ми справили молебен, як перебирали ся на се мешканє — сказав я.

— Се вже, пане, давно, треба знов відправити, ся нечисть скоро заводить ся.

І нянька перехрестилась.

— Яка нечисть?

— Звістно яка.

— Домовик, чи що?

— А певне що він.

Ми прийшли на коридор, але там було все тихо, і я з усьмішкою поглянув на няньку, гадаючи що їй мусїло щось приснитись.

В тім на горі, над самою головою, роздали ся кроки і глубокий стогін, менї здавалось навіть, що хтось плаче. Я скоро пішов на конець коридора, де були сходи на під, але нянька схопила мене за полу.

Цїла розмова в кабінеті і на коридори вела ся між нами шепотом, причім старушка виявляла очевидний страх: хрестила ся, мало не плакала і горячо переконувала мене не іти там, т. є. на під, що представляв ся їй якімсь місцем нічного збору нечистої сили; але я упер ся. Тодї стала она просити, щоби позволити їй збудити Спиридіона, кухаря, що був одинокою мужескою прислугою в нашім домі; однако я сказав, що не треба і відважно поліз на горі сходами. Нявька утїкла зі страхом; чи хотїла будити Спиридіона, чи сама себе ратувати, не знаю, досить, що она шезла, а я лишив ся сам.

Вилізши на гору, я поволи поступав наперед осьвічуючи собі сьвічкою дорогу. Але темна еї полумінь осьвічувала лише дуже малий простір, все проче потапало в глубокій пітьмі....

Нараз виринула з неї жіноча стать і з плачем повалила ся менї в ноги. Приглянувшись, пізнав я в ній нашу прачку, жінку тиху і скромну, що жила у нас вже близько рік. На пів одїта, з розхрістаним волосем, она дрожала як в пропасници. Я підоймив еї.

— Настю, — спитав я еї — що ти тут робиш в ночи, на поді?

В сій хвили з глубини доніс ся шелест і поступаючи туди, я побачив в самім кутику пода, брудний подертий сїнник, а на нїм якогось мужчину, не менше брудного і обдертого. Він не встав при моїм наближеню, лише пробурмотїв щось і кинув менї на стрічу якусь уличну лайку.

— Що се значить, Настю? — запитав я остро. — Хто се?

— Муж, паноньку, — застогнала она — мій муж!... Не губіть!

Настя була ще не стара жінка, з добрим, приятним лицем; еї всї любили у нас дома за еї услужність і привітливість.

ряджения Преосьв. Ординариятів обходити ся так в поодиноких парохіях, як і в деканатах і в столицях нашої церковної провінциї.

Комітет ювилейний позваляє собі запропонувати, щоби — для улекшеня акциї складкової і для тим успішнійшого полагодженя всяких приготовлень до ювилейного обходу ві всіх нашою проґрамою обнятих точках — були завязані в поодиноких деканатах і більших містах дотичні субкомітети ювилейні, в склад котрих входили би Всч. кондеканальні душпастирі так мирскі як і Чина сьв. Василія В., а також упрошені до того а для нашого сьвятого і важного предприятя прихильні і жичливі миряне. Де такі субкомітети завязано, просим нас о тім ласкаво повідомити.

Така спільна праця всіх верств нашого народу єсть ще для того необходимо потрібна, щоби зарівно руска депутация, котра при кінци сего року до Риму має удати ся, — о чім в своїм часї наш Комітет подасть близші вісти — була поважна, численна, відповідаюча і много численному рускому народови, і торжеству самого ювилею, і важности задачи, яку буде мала до сповненя. Лиш така численна а з членів належачих до різних верств нашого народу зложена депутация буде могла дати явний доказ, що весь наш нарід руский як з одної сторони складає сьв. Отцю свою глубоку честь з виразом своїх чувств синівскої любови і привязаня, так з другої сторони підпирає горячо важні прошеня, виражені в окремім мемориялї — як о тім в нашій проґрамі згадує ся — і що від сповненя тих прошень надїя ся тим більшого добра для своєї Церкви, тим більшого прославленя сьв. Унії, котра має стати ся мостом до возсоединеня церквей з сьв. Апост Престолом не сполучених.

Вкінци упрашає Комітет, щоби датки на річ ювилею були ласкаво присилані до Вп. і Всесьв. гр.-кат. Митрополичої Консисториї у Львові, відки ті-ж нашому Комітетови будуть доручені.

Від Комітету для обходу 300-лїтного ювилею сьв. Унії Берестейскої. Львів дня 17 (29) марта 1895. Предсїдатель: *о. Андрій Білецкий*, Архідиякон і Декан Митропол. Капітули, Прелат домовий Єго Сьв. Папи Льва XIII. Містопредсїдатель: *др. Ісидор Шараневич*, орд. публ. проф. австрийскої істор. на ц. к. университетї у Львові. Секретар: *о. Теодор Пюрко*, крилошанин Митроп. Капітули.

Перегляд полїтичний.

На послїднїм засїданю Палати послів предложило правительство також закон о охоронї публики від обманьчивого захвалюваня і продажи лихих товарів. — Внесене в справі акциї ратункової в Люблянї і внесене посла Швеґля в справі пільг податкових для потерпівших від землетрясеня ухвалено одноголосно. Нинї відбуває ся друге засїдане Палати послів.

Литомерицкий епіскоп засуспендував о. Бранка, редактора християньско-социяльної часописи.

З Берлина доносять, що з причини ведучих ся тепер межи державами переговорів в справі всхідно-азийскій, вийде нїмецкий амбасадор кн. Радолин скорше на свою посаду до Петербурга, як то було первістно постановлено. Справа акциї Нїмеччини против Японії прийде перед парлямент.

З Токіо доносять, що репрезентанти Росиї, Нїмеччини і Франциї внесли іменем своїх правительств перед правительство японьске спротиву против тих артикулів хіньско-японьского договору, котрі деякі хіньскі землї на суши віддають Японови в посїдане. Японьский міністер справ заграничних приняв ту спротиву.

Новинки.

Львів дня 25 цьвітня 1895

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував ад'юнктами судовими: ад'юнктів повітових: Фльорияна Малиновского з Ярослава для Станїславова, Ореста Саламона з Луки для Сянока і Івана Зджарского з Глинян для Золочева; а ад'юнктами повітовими авскультантів: Володимира Івана Кульчицкого для Турки, Володим. Ник. Гошека для Скалата, Тадея Воронецкого для Судової Вишнї, Тадея Закшевского для Мільниці, Кароля Смольницкого для Грималова, Фелїцияна Тадея Папару для Бурштина, Івана Фединкевича для Луки, Івана Бронис. Гавеля для Мільниці, Стан. Обертиньского для Надвірної, Мечисл. Гната Вишневского для Косова, Тадея Жиґм. Лїсса для Кут, Ришарда Гессе для Будзанова, Адольфа Наймана для Косова, Макса Ріттіґштайна для Зборова і д-ра Мих. Конюшецкого для Товстого.

— **Перенесеня.** П. Міністер судівництва перенїс ад'юнктів повітових: Лукияна Кмицикевича з Кравівця до Мостиск, Діонизия Стан. Гайдера з Косова до Чорткова, Ів. Невиньского з Балигорода до Нижанковиць, Тита Авг. Савчиньского з Товетого до Ярослава, Кароля Давидовича з Бурштина до Рудок, Теофіля Васияновича з Бжозова до Городка, Олек. Козловского з Косова до Балигорода, Генриха Капишевского з Нижанкович до Бірчи, Стан. Бродовича з Кут до Галича, Олек. Лисяка з Судової Вишнї до Глинян, Йосифа Франца Кунцого з Мільниці до Кравівця а приділенего до пов. суду в Мостисках Юліяна Давидовича зі Скалата до Делятина.

— **Учителями народних шкіл** іменувала ц. к. краєва Рада шкільна: Йос. Білецкого в Потурици, Казим. Бехерівну в Моршинї, Володис. Дзевоту старшим учителем 4-клясової школи в Цїшанові, Сим. Федипу старшим учителем 3-клясової школи в Задвірнім, приділяючи єго до 6-клясової школи мужеской в Дрогобичи, Володим. Бучацкого старшим учителем 3-клясової школи на передмістю Зварицко-лїшняньскім в Дрогобичи, Ант. Станкевича старшим учителем 4-клясової школи мужеской в Дрогобичи, Соф. Бемову молодшою учительскою 3-клясової школи на передмістю Зварицко-лїшняньскім в Дрогобичи, Йос. Хухлю управителем 5-клясової школи мішаної в Лїську.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила на засїданю з дня 22 цьвітня: 1) Затвердити вибір Алекс. Роскоша управителя школи в Городници на представителя учительства до окружної Ради шкільної в Гусятинї і Алекс. Мохнацкого старшого учителя 5-клясової школи мужеской в Сяноцї на такого-ж представителя до окружної Ради шкільної в Сяноцї; 2) визначити на другого представителя учительства до окружної Ради шкільної в Гусятинї Йос. Дївину, управителя школи в Личківцях; 3) приймити до відомости справоздане краєвого інспектора шкіл з люстрациї школи реальної у Львові і 4) іменувати: кс. Людвика Вайса заступником катихита при учительскій семинариї в Тернополи і Андр. Алиськевича заступником учителя при ґімназиї в Перемишли.

— **Конкурси.** Заряд міста Снятина розписує конкурс на опорожнену стипендию в квоті

Виступати против неї надто остро я не хотів.

— Коли муж — спитав я — то чого-ж він тут валяє ся? Чи у него нема другого нічліга?

— Нема, пане́ньку, — відповіла она, хлипаючи — не дуже, нігде не держать.

— Але як він сюди зайшов?

— Прийшов раз цїлком пяний, не хотїв уступити ся, хоч як гнала, то я й сховала єго на подї, щоби переспав ся, і так там старий сїнник валяв ся. Відтак внадив ся, кожду ніч приходить, не можу вибити ся.

— І давно се так?

— А ось вже третий тиждень, — відповіла — очевидно узнаючи сама свою вину.

Я став сердити ся.

— Так не можна, Настю, такого непорядку ніхто не стерпить. Пяний волоцюга, нігде не мельдований, ночує тайно на подї, а ви не скажете вікому ні слова. Було менї сказати, я би зумів вибавити вас від такого мужа; та й то ще, чи муж?

— Муж, пане, Богом клянусь, що муж.

І она знов хотїла кинути ся менї в ноги, але я здержав еї.

— Ну, нехай і так що муж, все-ж таки се крайний непорядок. Я зараз пішлю за сторожем і віддам єго на полїцию.

В сїй хвили заяснїло позад мене сьвітло і обернувшись, я побачив Спиридіона, що з незвичайною осторожностию і страхом поступав наперед, з лїхтарнею в руках, очевидно не довіряючи собі, кого він бачить: справжнього пана чи домовика і що за фіґури товплять ся там в кутї пода — люди чи чорти? Але пересьвідчивши ся, що хоч пан не чорт а правдивий, він відважно підійшов до мене...

— Спиридіоне — сказав я до него — он там лежить пяний, єго треба віддати на полїцию.

Спиридіон поступив наперед з своїм лїхтарем, але Настя знов повалила ся менї в ноги.

— Паноньку, не губіть, не треба полїциї! Я єго сама виведу, позвольте лише єго розбудити.

І она почала будити чоловіка, при помочи Спиридіона, котрий розібравши в чім дїло, став тепер вже цїлком відважний.

Однако показало ся, що з пяним не така легка справа. Він стогнав, ганьбив, бив ся, кілька разів дістав порядно від Спиридіона, але привести єго до сьвідомости було цїлком не можливо.

— Лишіть єго — сказав я — боячи ся збудити і напудити цїлий дім.

І поручивши Спиридіонови уважати, щоби пяного випровадили, коли переспить ся, сам пішов спати.

На другий день довідавсь я, що муж Настї пішов скоро день, а з ним разом пішла і єго жінка. Она вернула ся до дому аж під вечер і попросила о службову книжку і обрахунок. Менї жаль еї було, а й жінка, що еї полюбила, стала еї уговорювати, щоби лишила ся.

— Нї, ласкава панї — відповіла прачка — спасибі вам, тілько менї вже не місце у вас по таким соромі.... Скілько то лїт — додала она, вздихаючи — не можу нїгде вжити ся. Або сама піду, або наженуть.

— І все через чоловіка?

— Через него, матїнько.

— І охота тобі з ним возити ся — замітив я. — Від него легко увільнити ся, хочеш я тобі се зроблю?

— Нї, Николаю Петрович, Христос з ним.

— Або-ж тобі єго жаль? — спитала жінка.

— Жаль, панї. Який там він і є, а все таки муж. Нема кому, то хоч я догляну, а то цїлком пропаде. По пяному або утоне, або замерзне де під мостом.

— А не можна би єму дати яке місце?

— Де там! Вже пробовала. Цїлий обдертий, майже голий, нігде не беруть, а приодягнеш єго — зно всьо пропє.

— Господи, — сказала жінка, — єсь нещасте! Довго она намавляла Настю розстати ся з мужем, предкладаючи їй свою поміч, але Настя лише крутила головою.

— А деж він бере грошї на пиятику? — допитувались ми нещастну.

— У мене бере.

— То не давай.

— Хорони мене Боже, матїнко, зїбє до смерти. Хоч би і троха, а все таки що небудь треба дати.

Так ми й пустили еї.

Розстаючись она гірко плакала, називала нас добрими господарями і на мою просьбу оповіла сумну історию свого житя. Я записав се оповіданє, на скілько міг відтворити єго з поодиноких фраз, перериваних плачем, і з картин, котрі она рисувала, не чуючи сама, які они яркі.

„Настя Єфимова уродила ся в селяньскій родинї перед трицяти лїтами, в одній з росийских ґуберній. Еї отець був спершу заможним господарем і провадив крамницю в селї, звідси

100 зр. річно з фундациї міскої, а призначену для учеників шкіл середних або висших, синів снятиньских міщан християньского віроісповіданя. Поданя треба вносити до 15 мая с. р.—Видїл ради повітової в Старім місті розписує конкурс на посаду акушерки в Фульштинї з річною платнею 100 зр. Поданя треба вносити до 30 червня с. р.

— З Турчаньского пишуть нам: Дня 19 с. м. приїхав о. Ів. Стояловский греко-кат. парох в Яворі тутешного повіта разом з своєю женою до Старої соли, щоби продати там свій дім. Вечером устроїли ся в однїй комнатї того дому незамешкалій цїлу зиму, запалили в печи і поклали ся спати. Рано, коли не виходили, заглянули сусїди до мешканя і найшли обоїх неживих в наслїдок зачадженя. Сьвященика удало ся відратувати, жінку не відратовано.

— Перший ново-заведений поїзд блискавичний виїхав на пробу оноди зі Львова о 9 ій год. 16 мін. рано, а до Кракова приїхав на годину 2 мін. 16 по полудни. Окрема комісия під проводом заступника директора руху, п. Черного-Шварценберґа їхала до Ряшева. На найдовшій просторони безперестанковій між Львовом а Перемишлем колїє не мащено і оси під машиною й возами надто не розігрили ся. В Ряшеві переняла догляд комісия краківска. Проба вповні удала ся.

— Убийство і рабунок. Перед трибуналом судиїв присяжних у Львові розпочала ся вчера карна розправа против Михайла Гречила обжалованого о убийство і рабунок. Акт обжалованя так про се оповідає: Михайло Гречило, 31-лїтний служачий, що від 1 д. 31 січня с. р. був сторожем дому при ул. Гончарскій під ч. 3, стративши там службу, прийшов дня 19 лютого до мешканя своєї давної господині Каспшикевичевої під покривкою, що она була єму винна 1 зр., замкнув на ключ двері від кухнї, війшов до спальнї і там тяжко недужу, лежачу в ліжку удушив подушкою. Відтак витягнув з під подушки мошонку з грішми і забрав з неї 4 корони і 25 кр. Надіючи ся більшої добичи війшов Гречило до другої комнати, але сполошений сусїдкою, котра почувши через двері кроки і гадаючи, що се Каспшикевичева, заповіла, що прийде до неї— утік, забравши лише з кухнї фляшку горівки, котру утїкаючи випустив на сходах. Рівночасно з Гречилом обжалована і єго любовниця Антонїя Лукасевичева. Після зізнань Гречила дізнала ся она зараз по убийстві, що стало ся, а помимо того взяла від Гречила гроші і старала ся відтак затерти слїди убийника. — Обжалований Гречило не признає ся до вини; він боронить ся тим, що не хотів убити своєї панї, лише прийшов упімнути ся о свою належитість 1 зр., а коли п. Каспшикевичева стала єго ганьбити, він розлютив ся і ударив єї кулаком в ніс, а потім обтер подушкою кров, що була пустила ся з уст. Однако се оповіданє здаєть ся неправдиве, бо сьвідки зізнали, що Гречило відгрожував ся Каспшикевичевій. Розправа протягне ся два днї.

— Огнї. Дня 8 цьвітня вибух огонь в Вижнянах перемишляньского повіта і знищив 14 загород. Шкода 10.000 зр. була на 5000 обезпечена. Причина огня неосторожність. — Дня 11 с. м. підпалив Олекса Грицай хату свого брата Миколи в Зеневі, перемишляньского повіта. Огонь знищив загороду Грицая, стайню, шпихлїр і господарскі знаряди тамошного властителя більшої посїлости Мих. Торосевича і припаси збіжа трех двірских слуг. Палїя арештовано і відставлено до суду в Глинянах. Шкода виносить 3650 зр. — В Самбірщинї були отсї огнї: в Стрілковичах 18 с. м. погоріло 6 загород селяньских і шкода 5620 зр. була обезпечена на 3770 зр. В тім огни утратив житє 70-лїтний старець Ів. Макаревич. Причиною пожару неосторожність. В Новосичах згоріло 17 цьвітня 8 загород селяньских і школа. Шкода 5262 зр. була обезпечена на 1200 зр., з того школа на 950 зр. Причиною огня був підпал. — В Йосифівцї згоріло 15 с. м. дві загороди вартости 841 зр. і будинки двірскі вартости 5000 зр. Причиною огня була неосторожність дїтий.

— Нещасні пригоди. Дня 8 с. м. утопив ся при сплавлюваню дерева в Мизуни робітник Мих. Гафинець з Новошина. — Дня 8 го цьвітня найдено в поли коло Устрік горішних трупа 72-лїтного селянина Ивана Прядки, що ще 14-го лютого замерз був в дорозї. — Дня 11 с. м. утопив ся в Тїсній ліського повіта 8-лїтний син римаря Михальчевского. Трупа найдено аж 17-го цьвітня.

— Пси в войсковій службі. В Сараєві від кількох лїт приучують псів до войскової служби. Тепер єсть тих псів 20, а до науки відкомандовано одного офіцира і 8 інфантеристів. Проби, які недавно роблено, випали дуже добре. Пси знаменито розносять прикази, мельдунки, муніцию, вишукують згублені предмети і т. д. В найблизшім часї заведуть такі школи при 10-тім корпусї у Львові і при 14-ім в Інсбруцї. Минувшого року на виставі псів в Градци одержав пес з Сараєва „Рок“ за проворність головну цїсарску нагороду 15 дукатів, котрі ужито на поліпшенє їди для него.

— На Косовім поли в Старій Сербії, де 1389 року разом з сербским царем Лазарем упала сербска держава і де султан Мурад погиб в своїм шатрі, заведено сербску школу. На приказ султана взяли в сїм торжестві участь і турецкі власти. В Бїлградї уважають се за знак особливої прихильности султана для Сербії, що він взагалї позволив заложити сербску школу в тім місци славнім з історії боротьби Сербів з Турками.

— В роковини смерти Николая Костомарова, славного нашого історика, відправлено в Петербурзї в Казаньскім соборі панахиду дня 19-го цьвітня.

— Др. Олександер Колесса — як доносить „Буковина“ — затверджений вже мінїстерством просьвіти яко доцент унїверситету для рускої мови і лїтератури.

— Дирекция товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“ подає сим до загальної відомости, що зміни статута ухвалені на Загальних зборах дня 3 мая 1894 на підставі розпорядженя ц. к. Мінїстерства діл внутрішних з дня 19-го сїчня 1895 ч. 29.340 рескриптом ц. к. Намістництва у Львові з дня 2 цьвітня 1895 ч. 25.984 потверджені — і через то сей новий статут набрав обовязуючої сили для Товариства.

— Померли: Антін Рибачик, управитель школи в Микулинцях, правдивий приятель і опікун молодежи шкільної, ревний і щирий просьвітитель народу і член многих товариств, що мають на цїли піднесенє просьвіти і добробиту в народї, упокоїв ся нагло дня 23 с. м. проживши 63 лїт. Вічна єму память і земля нехай буде єму пером.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Люблина 25 цьвітня. Земля тут все ще, хоч слабо, трясе ся. Вість, мов би межи місцевостями Зебах, Ґрос і Ґалленберґ запала ся земля на значнім просторі єсть безосновна і пішла з того, що на однім горбі в тій сторонї дерева порозсували ся. В Люблянї приміщують бездомних в бараках і ваґонах зелїзничих.

Ниш 25 цьвітня. Комісия верифікацийна удобрила всї мандати крім 5; відтак наступив вибір 6 кандидатів на президентів і віцепрезидентів скупштини, з котрих король іменує одного президента і віцепрезидента. Нинї відбуде ся торжественне відкритє скупштини престольною бесїдою.

він їздив кождого третого дня до поблизького міста за товарами і єго інтерес очевидячки процвитав. Родина складала ся з жінки і з четверо дїтий. Два сини ходили до фабрик, старша дочка вийшла за муж, а молодша, Настя, жила дома. Она не добре пригадувала собі час, коли родичам вело ся і знала про се більше зі слуху. Докладні єї спомини начинають ся з того часу, коли дома появила ся нужда і загальний упадок господарства. Отець став пити, особливо при поїздках до міста і часто приїздив домів без гроший і без товару. Раз вернув ся кінь сам один, а єго найшли в рові мерзлецки запитого. Від сеї пори мати не важила ся пускати єго більше без провідника, а що иншого не було, то она задумала посилати з вітцем Настю, котрій тодї було всего вісім лїт.

Таке порученє було би у інтеліґенциї неможливе, але на селї дїти вчасно дозрівають розумом і характером.

Дївчинка скоро порозуміла, в чім лежить єї новий обовязок. Здержати вітця від пияньства она очевидно не могла, але стерегла коня і товар, сиділа на возї, доки отець пив по шинках, мокла, дрожала і зябла терпеливо і анї разу не приходила їй до голови гадка осудити вітця, не лише тодї, коли була дитиною, але й тепер по всїм, що пережила за трицять лїт. Память о вітци остала ся в єї серци сьвятою, не вважаючи на все лихо, яке она від него витерпіла, не вважаючи на штовханцї пяного і на погану єго лайку. Особливо в зимі приходило Настї дуже прикро: облїзлий, діравий кожушок, в котрім мати виправляла єї в дорогу, не грів єї і дївчинка мерла цїлими годинами, не знаючи чим розігрітись і боючи ся заснути на морозї. „Нехай Бог боронить спати, замерзнеш“, говорила їй мати, і Настя хоробро борола ся зі сном і непогодою, витріщала очи, зіскакувала з воза, бігала довкола і била руками по плечах.

Раз отець, змилувавшись над нею, взяв єї до шинку і подав горівки. Настя спершу не хотїла пити, але він ударив єї поза уха — і она випила. Єї запекло в серединї, але она зараз таки розігрілась і з того часу не відказувала ся від горівки, коли отець або хтобудь з селян, що були в коршмі, давали їй.

— Змерзла, бідна! — говорив котрий небудь мягкосердний селянин, гладячи єї по голові.

Иншї жартували і сьміяли ся з неї.

— Ади, як тягне горівку!

І дїйстно дївчина стала привикати до горівки і раз вернула домів цїлком пяна, разом з вітцем. Мати положила єї спати, але на другий день так єї перетріпала, що бідна дївчина переплакала цїлий день і три днї не могла сїсти, щоби не застогнала.

— О, Господи! — вздихала Настя, оповідаючи нам сей час свого житя. — Бідна мама, чого она не натерпіла ся!

Взагалї при всїх своїх споминах она жалувала других, головно вітця і матір, відтак мужа, себе ж не признавала нещастною, а уважала, що властиво она призначена жити для других.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	–
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11		–
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33		–
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	–
Стрия			10·25	7·21	3.41	7·4[illegible]
Белзця			9·56	7·21	—	—

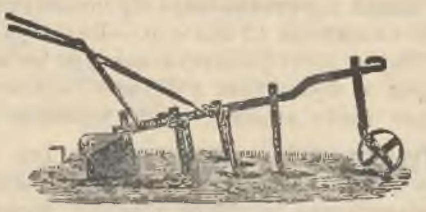
Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	–
Підволочиск	2·48	10·06	5·27	9·46	–	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·[illegible]	9·21	5·55	–	–
Черновець	10·16		7·11	8.13	1·03	2·3[illegible]
Стрия	–		9·23	9·10	12·45	—
Белзця	–		3·24	5·21	–	–

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лоньского під зарядом В. І. Вебера